

takó, da bode te mogli vsak čas slišati glas angelja božjega, kakor je to mogla po mojem mnenji sirota Anica.“

Vse je bilo ganeno, vse je jokalo, a Aničina dobrotnica je čutila največjo britkost po Aničinej izgubi, ker je izgubila ž njo svoje največje veselje. Naglo so padali zadnji darovi — grudice črne prsti — na leseno krsto, v katerej je bilo shranjeno Aničino telesce, in ljudje so se razšli vsak na svoj dom, le starka je še ostala pri grobu in jokala po siroti Anici. In glej, tam stojé tudi še blagi gospod župnik in gledajo od daleč, kako zasipujejo grob, v katerem leži njihova pridna od angeljev vzprejeta učenka — sirota Anica. Óko se jim zasolzi in solza za sólzo se jim udere po bledem licu. Ožró se k nebu in molijo kratko molitvico za óno siroto, katero jim je priporočila nebeška Kraljica, da bi jej bili v pomoč, a zdaj je ni več tukaj na zemlji.

Dolgo so še stali na tem mestu ter naposled otišli domóv z žalujočo starko, katero so vso pot tolašili, da-si se samega sebe utolažiti niso mogli.

Starka je tudi dalje še dobivala pomoč od blagega gospoda župnika, ali ne dolgo, ker je tudi njo blagi gospod kmalu po tem spremil v kraj mirú in počitka. „Tudi ona se je združila s svojo Anico,“ dejali so globoko ganen gospod župnik, „daj Bog tudi nam, da se vidimo vsi skupaj v nebeškem kraljestvu!“

(Hrvatski napisala Marija Imova; poslov. Ivan T.)

Moja sobica.

(Piše Janko Barlč.)

Bovorana ni, hm, a niti luknja, tako nekako v sredi je — ali mi je draga, zato, ker je odmenjena meni v stanovanje. Nikarte misliti, da sem tako znamenit, da se mora moja sobica opisovati. Kaj še! Vi, prijatelji moji, moledujete me vedno, da vam kaj napišem in evo me, da vam povem nekaj o svojej sobici. Če hočete, poslušajte, a drugače povejte pa vi, čitateljčki moji, kaj o svojej sobici — in jaz bodem poslušal, kar se bode dalo.

Koliko metrov in decimetrov meri moja sobica, s tem vam ne morem postreči, ker mi nikoli še ni na um prišlo, da bi jo bil izmeril, nù, pa vam tudi ne bodem opisoval tega. Dovolj vam bodi, če povem, da ima dvoje oken in dvoje vrat. Skozi jedna vrata pridem na hodnik, a skozi druga v sobo starega gospoda. Seveda, starega gospoda do sedaj še ne poznate, morda vam kdaj tudi o njem kaj povem, mislim, da mi ne bode zameril. Ej precej prileten je vže, ker drugače bi mu ne rekel: stari gospod; sedemdeseto leto je vže prekoračil, a vender je še vedno delaven, vesel in zgovoren. Lehko si potem mislite, da se ona vrata, ki vodijo k staremu gospodu, bolj pogostoma odpirajo, nego-li ona, ki vodijo na hodnik — jedenkrat pride on k meni, drugič pa jaz k njemu. Toda idimo dalje!

Ej, ej, da vam je videti, kako je urejena moja sobica. Nù dà, videl sem vže tudi katero lepše urejeno sobico, vender svojo sobico uredil sem si sam, ona

služi le meni, pa mi je zató mnogo milejša. Zlatá in srebrá se sicer ne vidi v njej, ali zató imam druge šare več nego dovolj. V sredi je velika miza, v jednom kotu postelj, poleg postelje mala mizica, dalje kratek naslonjač, poleg naslonjača stara pisalna miza, pri njej nekako stojalo, a na drugej strani omara za knjige in mizica z uro. Ona stara pisalna miza, pri katerej — mimogredé bodi omenjeno — tudi sedaj slonim, ko vam to pišem, je posebno zanimiva. Staremu gospodu je služila vse njegovo življenje, a kdo vé, od koga jo je on dobil in kdo je vže vse pri njej pisal. Oni predalčki, na obeh straneh, stavim, da bi tudi vas zanimali, ker bi se v njih našlo morda tudi kaj za vas. V jednom se lepe podobice, v drugem razne malenkosti, a v tretjem denarji, hà, hà! Vender kar bojim se, kam bodem v prihodnje s podobicami, ker se oni predalček z novci takó polni, da si bodem moral v drugem prostora poiskati za novce. Ti presneti kebri, mene se drže mene, pa si pridite vsaj po podobice, z veseljem vam jih razdelim.

Nič manje zanimiva je omara s knjigami. Héncajte, koliko bogastva je še le v njej zakopanega, seveda duševnega bogastva. Večje in debelejšje knjige kot mašne bukve v cerkvi, v debelih, trpežnih platnicah porazvrstile so se ondú v najlepšem redu. Tu je zastopan učeni sv. Avguštin, angeljski sv. Tomaž, prikupljivi sv. Bernard in mnogi drugi cerkveni pisatelji-svetniki in nesvetniki. Učite se pridno, ljubi moji, da bodele tudi vi mogli kdaj zajemati iz ónega živega studenea učenosti in svetosti, moja omara s knjigami vam bode vedno odprta.

Mizica z uro mi je posebno všeč. Če sem vže tedaj, ko sem bil tolik, kot ste vi zdaj, rad poslušal oni enakomerni stroj, ki pravi: tik, ták, tík, ták; to nisem niti sedaj manjši prijatelj ure. Nù, in moja ura je pa še posebnost. Moj stari gospod jo je dobil od svoje gospé matere, a morala je nekdaž stati precej dragih novcev. Stoji v velikej steklenej omari na kamenitih stebrih in je okrašena na vse mogoče načine. Zadej ubija neki grški junak nekako zver s konjskim telesom in človeško glavo, gori je obrobljena z raznobarvenimi cveticami, a na vrhu je nekak okrasek z levovimi glavami. A bije, bije, da jo je milina poslušati. Vsake četrť ure se oglási počasi in mogočno v milem zvonečem glasu, a bije četrťinke in ure. Ne vem, ali je res, ali se mi pa le dozdeva, vender vsakokrat mi je, kakor da slišim njen glas: Janko pazi se, zopet si za četrť ure bliže svojega groba. Dobrih dvanajst let je ta ura počivala, ker ima stari gospod več drugih ur, pa ni mogel vseh navijati, ko sem pa jaz prišel, poslali smo takòj po onega zdravnika, ki popravlja ure, da jo je malo izprašil in namazal, in kmalu je bila zopet v starem teku ter naznanjala s staro resnobo dóbo časa. — Da mi je ona mizica z uro tako všeč, ni vzrok samó ura, nego so tam še druge stvari. Pred vsem našel bi ondí „Vrtee“, kateri mi je, kakor vam, vže mnogo dolgih let mila hrana in zabava. Ondú imam nadalje posodice s cveticami. Res imam na vsakem oknu po nekoliko priljubljenih mi cvetic, ali to mi ni dosti, ondú na onej mizici mora biti tudi nekaj tacega. V lepej rdečej z zlatom obrobļenej posodici hranim razno suho travo in cvetice, a gori na omari za uro je tudi nekoliko posodic za cvetice. Ker sam ne utegnem, izročil sem skrb, da bode ondú vedno kaka cvetica živim cveticam v našej hiši, in to so mala Mimica in Katica, dve veseli dekletci — sestrici — vnučici naše gospodinje. Obe sta še moji učenki, pa zató ni čudo, da radi postrežeta svojemu strogemu učitelju. Nu in gori na steni? Tam je slika ali

„kontrafirunga“, kakor bi se izrazil Mihaljev Tine, cele naše spoštovane družine. Dvanajst nas je, pa vender samó oče, mati in otroci. Lepo številce, lahko mi verojamete, da mi večkrat uhaža okó tja gori na ono sliko in kaj mi ne bi! — —

Ker vže o slikah govorim, moram povedati, da moje stene niso kar tako prazne. Prav gori nad posteljo mi je lepa slika Matere Božje, ki drži v naročji Jezúška, ki ima v roki grozd, a gleda te vedno, od katere koli strani ga opazuješ. Nad glavo sta mi sv. Ciril in Metod, slovanska apostola, a nad pisalno mizo je sv. Jožef. Manjših podobice vam ne bodem opisoval, vender jih imam, recimo: sv. Ano, šopek cvetic iz Jeruzalema in druge. Kogá naj se bojim, če imam take váruhe in zaščitnike v svojej sobi?

A ti stara, izlizana kitara, kako bi tebe mogel pozabiti in vender bi mi skoraj izpala iz peresa! Dragocen spominek si naše rodovine in gledala si vse dogodke, kateri so se dogajali v naši hiši dolgo, dolgo let — — molčé! Dà molčé, ni ga bilo, kateri bi na tebe brenkal. Moj oče te je kupil v svojih mladih letih, ali ni vabil iz tvoje notrinje milih, zamôkljih glasov — saj ni nikdar utegnil, da bi se učil igrati na kitaro. Čakala si ná-me in romala z menoj iz rodne hiše na moje sedanje mesto. Nič posebnega ni tvoje brenkanje in vender mi privabiš tolikokrat veselje v sréc. Sedáj zapojem to, sedáj ono pesenco, kdo bi jih preštel, in ti jih spremljaš sè svojimi glasovi tako véрно in prijetno. Visi, le visi na steni, ponos si mi in veselje, nisi zadnja stvar v mojej sobici.

Dà, tudi živih továrišev imam v svojej sobici. Tú ne mislim glodave mišje družine, katera je štela pet sladkosnedih glav, pa je zato tudi izgubila svojo prostost v mojej pásti in žalostno poginila v lačnem mačkovem želodci, mislim plemenitejše sostanovalec. Prej so bili trije, a zdaj so le še dva, — jednega je ugrabila nenasiťljiva smrt. V lepo izrezanej kletki, ki je obešena nad oknom, ziblje se namreč in leta rumeni kanarček s črno liso na glavi a dolí pod njim skače v podolgastej kletki pisani lišček. Pokojni je spadal tudi med kanarčke, a poginil je v zgodnej mladosti, pri meni je bil jedva dobra dva tedna. Nù, toraj sem ga dostojno zagrebel. Žalostno novico sem naznanil najprej Mimici in Kátici, oni dve sta nabrali najlepših cvetic, kar jih premore naš vrt in okrasili truzico, v katerej je ležal mrtvi kanarček. Ovajnov Francek je bil pogrebee, a zaslužil je pri tej priliki svitlo dejáčo (desetico). V jedno roko je vzel rovnico, v drugo truzico, Katica in Mimica sta ga spremljali, in jaz sem zadej igral na orgeljce veselo pesen in hajdi na vrt, kjer smo ga pokopali pod staro jablano. Škoda tako lepo rumenega ptička!

Razven teh dveh stalnih stanovalecev prihaja k meni še vsakega jutra imeniten gost v osebi lepe domače grlice. Jaz imam mala dva ptička, a stari gospod ima štiri grlice. Ne vem, kako je to, on je srečnejši od mene; jaz sem izgubil jednega ptička, a njemu se je izvalila baš te dni še peta grlica. Saj je pa tudi veselja! Kadar se le vsede k mizi, vže dela grudice iz kruha za grlice, ki mu prileté na glavo in golčé po svoje. A on, on se pa zopet z njimi razgovarja in šali.

Ker sem vam vže vsako malenkost opisal, ne smem pozabiti niti razgleda iz moje sobice. Nù, takega razgleda ni kakor vrh Triglava, sploh ni nikakega razgleda, ker se tja v daljavo razprostira jednolična ravnina, toraj sem večkrat pri oknu, da gledam v — dvorišče. Dvorišče je sicer dvorišče, a vender me zaníma.

Na moj glas se zbere pod oknom vsa mnogoštevilna kokošja druhal in glasno kokodajska in se puli za óna zrnca, katera jim vržem. Poznam jih pa vse do jedne. Najmilejša mi je seveda óna beluška z golim, rdečim vratom, ker je moja lastnina, ali mile so mi tudi óne druge. Evo ta pisana je šárčica, ona poleg nje je vúgica, ona katera tako pridno pobira zrnca je čukica, ona s čapico na glavi je kúkmica, a tam so še črnčica, žučica in vidrica. Petelina sta dva; rdeči čukan in beli capasti caplán. Da-si je čukan prav ponosen petelin, vender sva ga s staro gospodinjo obsodila na smrt, zato ker vedno preganja caplana, ki je tak ubožček, da še jednega zrnca ne more mirno pobrati, da bi se óni grdavs ne zakadil v njega. Kadar bomo prvič jedli z veliko žlico, zavijemo mu vrat. Poprej je bil vedno mir, ali odkar je čukan premagal caplana v dvoboju, od tistih mal nima caplan več miru na dvorišči. Red se pa mora zopet povrniti!

Po našem dvorišči izprehaja se tudi čvetero ščetinastih tovarišev, a to so maleš in rúčko (kodravec) in perájica (z velikimi peraji ali ščetinami) in pa gičica. To so gospoda male vrste, ali velikega trebuha in res dobé večkrat kak zalogajček, samó ne vem, če v njih ali v našo korist, ker so ti ubožčki vže po svojem poklicu obsojeni na grozovito smrt. Nù, mogel bi vam še marsikaj povedati o naših kravicah, katere vsaki dan po dvakrat koracajo mimo mojih oken, kadar trobi vaški črednik na svoj rog. Dragulja je posebno ponosna, vselej hodi prva, menda vže zato, ker nosi zvonec. Bodi jej to veselje!

Zdaj bi na vrsto prišel tudi naš stari sluga Ivo, katerega po večkrat vidim, še večkrat pa slišim pod svojim oknom, povedati bi vam moral kaj malega o našem havhavu „bundašu,“ ki varuje vso hišo, o nadležnih vrabcih, kateri mi ves božji dan prepevajo, in o mnogih drugih stvaréh, ali kdo bi vse to opisal, izmanjkalo bi mi črnila in papirja. Nù o priložnosti pa vender še kaj! Vidite, otroci moji ljubi, da sem povsem zadovoljen. Kam bi šel iskati si zabave, če je v mojej sobici tako prijetno? In da ni prijetno, kdo bi se usojal trditi? Tega pač ni mati rodila! Toraj, če ne verojamate, pa me obiščite, vrata moje sobice so vam na stežaj odprta. Pridite, le pridite, ne bode te se kesali!

Za vasjó.

P ura vpraša: „Kam, kam, kam?“	Gosa kliče: „Ga, ga, ga!“
Sama še domóv ne znam!“	Li ne veš, kje si domá?“
Purman reče: „Kavder kál.“	Gosman pije: „Ga, ga, gí — —“
Kaj, kaj, kaj, naj bi se bál!“	Naj domóv te ne skrblí!“

Raca v luži, „vé, vé, vé!
Vse preveveč pogumne sté!
Kdor se dóma bolj drží,
Ogne se nevarnosti!“

A. K. Sov.

